

Kristian Bezuidenhout, *fortepiano*

És un dels més destacats i emocionants artistes actuals de *fortepiano* i clavicèmbal, com també al piano. Nascut a Sud-àfrica (1979), començà els estudis a Austràlia i els completà a l'Eastman School of Music i actualment viu a Londres. Després d'un primer aprenentatge com a pianista amb Rebecca Penneys, va interessar-se pels teclats antics, i va estudiar clavicèmbal amb Arthur Haas, *fortepiano* amb Malcolm Bilson, i interpretació de continu amb Paul O'Dette. Va obtenir el primer reconeixement internacional als 21 anys en guanyar el prestigiós primer premi i el premi del públic del Concurs de Fortepiano de Bruges. És convidat habitual dels *ensembles* capdavanters d'arreu del món, com la Freiburger Barockorchester, Les Arts Florissants, Orchestra of the Age of Enlightenment, Orchestre des Champs Elysées, Koninklijk Concertgebouworkest, Chicago Symphony Orchestra i la Leipzig Gewandhausorchester; i ha dirigit com a convidat des del teclat, l'English Concert, Orchestra of the Eighteenth Century, Tafelmusik, Collegium Vocale, Juilliard 415 i la Kammerakademie Potsdam. Ha actuat amb artistes de fama mundial, entre els quals John Eliot Gardiner, Philippe Herreweghe, Frans Brüggen, Trevor Pinnock, Giovanni Antonini, Jean-Guihen Queyras, Isabelle Faust, Alina Ibragimova, Rachel Podger, Carolyn Sampson, Anne Sofie von Otter, Mark Padmore i Matthias Goerne. Bezuidenhout té una extensa i premiada discografia per a Harmonia Mundi, que inclou la integral de música per a teclat de Mozart (Diapason d'Or de l'Année; Preis der Deutschen Schallplattenkritik i el Caecilia Prize); *Sonates per a violí* de Mozart amb Petra Müllejans; *Concerts per a piano* de Mozart i Mendelssohn amb la Freiburger Barockorchester (Echo Klassik); *Lieder* de Mozart i de Beethoven i el *Dichterliebe* de Schumann amb Mark Padmore (Edison Award). I el 2013 va ser nominat com a Artista de l'Any pel «Gramophone Magazine». Els seus darrers treballs inclouen el segon volum dels *Concerts per a piano* de Mozart amb la Freiburger Barockorchester. Aquesta temporada 2016-17, la seva agenda inclou actuacions amb *fortepiano* amb l'Orchestre Révolutionnaire et Romantique i Gardiner, Orchestre des Champs Elysées i Herreweghe i amb Il Giardino Armonico i Antonini; com a solista de clave amb Arcangelo i Cohen (*Concerts* de Bach); i al piano amb l'Orquestra de Cambra d'Europa i Haitink, Amsterdam Sinfonietta i De Vriend, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks i Labadie, Australian Chamber Orchestra i Tognetti, i amb la Melbourne Symphony Orchestra dirigida per Egarr. Igualment, oferirà recitals com a solista i de música de cambra que el portaran a Londres, Nova York, Tòquio, Boston, Madrid, Innsbruck i Sydney, i també dirigit per primera vegada la *Passió segons sant Mateu* de Bach amb el Dunedin Consort. A partir de la temporada 2017-18, Kristian Bezuidenhout ocuparà els propers tres anys el càrrec de director artístic de la Freiburger Barockorchester.

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

DL B8778-2017

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

DIMARTS, 2 DE MAIG DE 2017 – 20.30 h
Palau Piano *Petit Palau*

Kristian Bezuidenhout, *fortepiano*

Programa

I

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Rondó núm. 1 en Do major

6'

Rondó núm. 2 en Sol major

10'

Sonata núm. 7, en Re major, op. 10 núm. 3

24'

I. Presto

II. Largo e mesto

III. Menuetto: Allegro

IV. Rondo: Allegro

II

Franz Joseph Haydn (1732-1809)

Variacions en Fa menor, Hob. XVII:6

10'

Ludwig van Beethoven

Sonata núm. 8, en Do menor, op. 13, "Patètica"

19'

I. Grave — Allegro di molto e con brio

II. Adagio cantabile

III. Rondo: Allegro

Comentari

Beethoven serà literalment un revolucionari que transformarà la forma de tocar i incorporarà molts elements nous. Czerny, alumne seu, va deixar escrit que fou Beethoven el primer d'obtenir efectes fins aleshores desconeguts referint-se al *legato* i al *cantabile* i reporta que la seva tècnica era molt més rica i complexa. En definitiva, es tracta d'un nou pianisme amb sonoritats molt diverses. Ja sigui per la seva grandiositat, els efectes sorpresius, les noves fórmules en l'atac, Beethoven també en el camp pianístic marcarà un abans i un després.

Els *Rondó núm. 1 i núm. 2* formen part d'un mateix opus, el 51, però es van escriure en anys diferents. El núm. 2, en Sol major, és del 1801 i està dedicat a la comtessa Henriette von Lichnowsky. El primer, en Do major, el va escriure entre el 1796-1797. Es tracta de dues perles que posen de manifest la convivència d'estils diversos en una mateixa partitura.

La *Sonata núm. 7, en Re major, op. 10/3* és la més reeixida de les tres sonates que corresponen a aquest opus –seguint la tradició se solien editar les obres en grups de tres. Un dels aspectes més representatius d'aquesta obra és que compositivament es basa en quatre notes inicials que s'aniran repetint amb diverses modificacions com un motiu ordenador a través del primer moviment. Aquesta inspiració en motius breus molt bé podria ser un aprenentatge d'*El clave ben temperat* que Beethoven va treballar amb detall quan era un estudiant. A diferència de les altres dues sonates, aquesta presenta quatre moviments.

La *Sonata Patètica* és una obra referencial. Escrita entre els anys 1798-1799, segurament Beethoven la va començar a esbossar com una sonata per a diversos instruments. Com en el cas de la sonata anterior, aquí tornem a observar el que es convertirà en un procediment molt habitual en l'obra de Beethoven per tal de donar un sentit unitari a la partitura: curiosament, les quatre notes d'inici del primer moviment es repeteixen com a recordatori en el rondó. Pel que fa al moviment central, sembla que el mestre va explicar la seva significació al seu biògraf, Schindler, que li hauria expressat que es tractava d'un diàleg entre un enamorat i la seva amant.

Les *Variacions en Fa menor Hob. XVII:6* de Haydn és una obra de maduresa. La composició data del 1793. Segurament Haydn volia utilitzar-les com a moviment d'una sonata però finalment es van publicar com una peça autònoma. S'hi poden distingir dos temes ben diferenciats sobre els quals s'opera el principi de la variació. Una grandíssima coda posa el punt final elaborant una conclusió sintètica dels temes proposats.

DIMARTS, 20 DE JUNY DE 2017 – 20.30 h
Palau Piano — Sala de Concerts

Alexander Melnikov,
piano

D. Xostakóvitx: *Preludis i fugues, op. 87*
(integral)

Preu: 25 euros

Xavier Paset Gelrà, crític musical